

„СЕРАФИМ”
ЙОРДАН ЙОВКОВ

Сбит преразказ на откъс от разказа

[...] Серафим малко работеше, бавно пипаше, но не обичаше да стои празен. Пред къщата на Еня, която беше наблизно, бяха стоварени кой знай кога камъни и както бяха насваляни, тъй си стояха разхвърляни. Серафим ги прибра на едно място и ги нареди. След туй ходи за вода. След туй поля пред кафенето и премете.

Вечерта Серафим остана на гости на Еня, но отказа да спи в кафенето. Той застана точно по средата на мегданя пред кафенето и там взе да си приготвя легло.

- Че са барем тука под стряхата бе, българино! – рече му Еню. – Дай си гърба на стената, легни на пейката, ако искаш.

- Не, тук ми е по-добре мене.

- Ще ти духа.

- Не ми духа. Да ми духа сега, че като умра, няма да ми духа, няма да ми вей...

Той гледаше Еня и се усмихваше с насълзените си очи. "Страх го е да не го оберат" – помисли си Еню, като забеляза, че Серафим се попипва по пазвата. Той го остави да прави каквото си ще, затвори кафенето и си отиде в къщи.

На другия ден той се забави късно доде да отвори. Той завари Серафим седнал на пейката и както вчера, режеше си хляб с костурката и закусваше. Еню се изправи пред него, изгледа го продължително, след туй каза:

- Ти какво си направил?

- Какво съм направил! Никому нищо не съм направил – кротко отвърна Серафим.

- Дал си пари на Павлина, оназ, дето снощи беше тука, дето искаше пари от мене. Аз сега бях у тях, тя ми каза. Как тъй даваш пари на човек, когото не познаваш? Че може да те излъже, може да не ти ги върне.

- Ба, ще ми ги върне тя. Нека заведе мъжа си на болницата, може да му помогнат докторите. А пък моите

пари ще ги върне. На нас, помежду ни, условието знаеш ли как е? – Когато господ на нея – и тя на мене. Аз не бързам.

Еню прехапа устните си и замълча.

- А палто? С какво ще си купиш палто? – каза той.

- Че нали имам палто? Я го я! – Серафим взе палтото от пейката и го разгъна. – Хубаво си е то, мойто палто, нищо не му е...

Той се усмихваше и леко поклащаше глава, като че броеше кръпките или като че си спомняше нещо. Десет и повече години има, откакто се кани да си купи палто. Докато беше млад, каквото изкарваше, изпиваше го. Сега вече не пиеше, защото твърде не беше здрав, но често даваше някому парите си, както беше ги дал тая сутрин на Павлина. Оттогаз на палтото му взеха да се явяват тия големи кръпки от сива аба.

- Хубаво си е то, мойто палто – продължи той с някаква особена радост в гласа. – Аз като го позакърпя пак, ще прекарам с него и таз зима. Пък ако ми е писано, с него може да се представя и пред Бога. То там, на онзи свят, туй палто може да ми помогне. Може пък там да ми дадат ново палто, златно, тъй да се каже, скъпоценно...

Серафим говореше на Еня, но не го погледна. Той пусна палтото на коленете си, позагледа се пред себе си и се усмихна.